

תקות מנחם

גליון מס'

253 (14)

ערש"ק פרשת מטות
כ' תמוז

הי' תהי' שנת אל-על* – שנת
ביאת ה'משיח (בגימטריא)

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם
ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שלי"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם, להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך הקשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

מחזור ל' (גימטריא "בכ"ח") שנה כ"ח (בגימטריא "יחי")

בעז"ה יום ד' פרשת מטות ח"י תמוז

הי' תהי' שנת אל-על – שנת ביאת ה'משיח (בגימטריא)

סיום הלכות נדרים והתחלת הלכות נזירות

הפסוק השני בפרשתנו] שיאסור על עצמו דברים המותרים וכו', וחלק זה הוא שאני קורא אותו, נדרי איסור".

ואח"כ בהלכה ד' כותב הרמב"ם: "מצות עשה של תורה שיקיים אדם שבועתו או נדרו, בין שהי' מנדרי איסור בין שהי' מנדרי הקדש וכו' ונאמר (בהמשך הפסוק הנ"ל): 'ככל היוצא מפיו יעשה'".

ובהלכה הבאה (הלכה ה') אומר הרמב"ם: "האוסר על עצמו מין ממיני מאכל וכו' ואכל מהן כל שהוא – לוקה מן התורה, שנאמר (גם בפסוק הנ"ל בפרשתנו): 'לא יחל דברו', ומביא בהלכות ובפרקים הבאים כמה וכמה הלכות שמקורן בפרשת מטות.

ובהלכות שבועות שמסיימים בערב ש"ק פרשת פינחס, מדבר הרמב"ם בפרק ו' (הלכה א' ואילך) ע"ד דין התרת השבועה ע"י החכם או הבית דין שמוכיח פתח חרטה (שע"ד¹ הוא גם הנדרים) שלומדים מפרשת מטות שהתחילו במנחה דשבת פ"י פינחס, וז"ל: "מי שנשבע שבועת ביטוי וניחם (התחרט) על שבועתו, וראה שהוא מצטער אם יקיים שבועה זו, ונהפכה דעתו לדעה אחרת וכו' – הרי זה ישאל לחכם אחד או לשלושה הדיוטות במקום שאין שם חכם, ומתירין לו שבועתו, ויהיה מותר לעשות דבר שנשבע וכו' – וזהו הנקרא היתר שבועות".

ובהלכה ב': "ודבר זה וכו' כך למדו ממש רבינו מפי הקבלה, שזה הכתוב (בפרשתנו מטות) 'לא יחל דברו', שלא יחלל הוא בעצמו דרך קלות ראש בשאט נפש וכו' אבל אם ניחם וחזר בו – חכם מתיר לו".

ומקור הלימוד מפסוק זה הוא מהגמ' בחגיגה⁵: "לא יחל דברו" – הוא אינו מוחל (ועושה דבריו חולין) אבל אחרים מוחלים לו".

פרשת נדרים

א. הקשר של הלכות נדרים לפרשת מטות הוא ממש מפורש!, ואפילו ילד קטן הלומד "פשוטו של מקרא" רואה זאת, שזהו לא רק קשר, אלא המקור ופרשת דיני נדרים הוא מפורש בתחילת פרשת מטות, פרשה שלימה וריבוי פסוקים ע"ד זה, על דיני הנדר והפרתו ע"י האב והבעל ומכאן דורשים גם על דיני התרת החכם והבית דין, מתחיל מהפסוק הראשון¹: "וידבר משה אל ראשי המטות וגו' זה הדבר אשר ציוה ה'; איש כי ידור נדר לה' או השבע שבועה לאסור איסור על נפשו, לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה". ואח"כ הפסוקים מאריכים בפרטי ההלכות של הפרת וקיום הנדר של האב והבעל. ומהפסוק הראשון "ראשי המטות" לומדים חז"ל² ומובא ברש"י: "לימד שהפרת נדרים ביחיד מומחה, ואם אין יחיד מומחה מיפר בשלושה הדיוטות" [ובלקו"ש ח"ג (פרשת מטות) מבאר למה אומר רש"י בפשוטו של מקרא "הפרת נדרים" ולא "התרת נדרים"]. ויש כמה וכמה הלכות ברמב"ם, שכותב מפורש שהמקור מפסוקים בתחילת פרשתנו; מתחיל מההלכה הראשונה³: "החלק הראשון שיאסור על עצמו דברים המותרים לו וכו' בכל לשון שיאסור – הרי זה נאסר בהם וכו', וע"ז נאמר בתורה⁴ 'לאסור איסור על נפשו', [והוא

* ע"פ הפסוק בתחילת הפרת פרשת ויצא (הושע יא, ו): "ואל על יקראוהו", שמורה שהנביאים קוראים ומעלים את ישראל "אל על" – אל הקב"ה, ועד למעלה הכי עליונה, הגאולה וביאת המשיח, וע"ז הנאמר (תבוא כו, יט): "ולתתך עליון על כל הגוים אשר עשה, לתהילה ולשם ולתפארת", שיתקיים בשלימות בביאת המשיח והגאולה!

¹ מטות ל, ב-ג.

² ספרי. נדרים עח, א. ב"ב קח, ב. ילקו"ש תשפ"ג.

³ ה' נדרים פ"א, ה"א.

⁴ פס' ג'.

⁵ חגיגה י, א.

ובהלי נדרים, מפרק י"א⁶ ואילך, מדבר הרמב"ם עלפרטי הדינים של הפרת האב והבעל. ומביא בהלכה א' ובהלכות הבאות, כו"כ פסוקים מפרשה זו המדברים בענין זה.

היינו שעיקר ורוב דיני נדרים שלומדים בשבוע זה הם כתובים ולקוחים מפרשתנו מטות.

הכח לנדריים והתרתם מראשי המטות

ב. ויש קשר מיוחד לשם הפרשה מטות, ולזמן שלומדים זאת, בימים הסמוכים ובשלושת השבועות ימי בין המצרים, ע"פ המבואר במאמרי חסידות בתחילת פרשתנו, מאדמו"ר הזקן והצ"צ – 'לקוטי תורה' ו"אור התורה", וכן בשיחות אד"ש בלקו"ש ובספה"ש;

מבואר ב"לקוטי תורה" וב"אור התורה" הקשר של "ראשי המטות" לפרשת נדרים, שעל ידם נאמרה פרשה זו, ובכוחם להפר ולהתיר הנדר, שהוא ע"י הבית דין או יחיד מומחה;

והביאור הוא; שהכח לעשות נדר, היינו לעשות איסור כקרבן על דבר המותר בא מראשי המטות, ומכוחו של משה רבינו כמ"ש בפסוק הראשון: "וידבר משה אל ראשי המטות לבני ישראל לאמר זה הדבר אשר ציוה ה'", היינו שזה כח שמקבלים ממשה רבינו שעובר דרך ראשי המטות אל בני ישראל; הכח לקחת דבר היתר ולאסרו שזהו מה שנאמר "זה הדבר", היינו שניתן הכח ע"י הדיבור לאסור הדבר בנדר או להקדישו לקרבן.

שזה בא ע"י כח "האתכפיא"; היינו שהאדם מרגיש שהוא זקוק לחיזוק בפרישות מהיצר והתאוות, ולכן אוסר על עצמו ודוחה באופן של אתכפיא דברים מסויימים, והכח על זה מקבל מכח עליון ממשה רבינו ע"י ראשי המטות [שזהו גם הלשון "וידבר משה" "וידבר" – מלשון מנהיגות ותוקף כמשי"נ⁷: "ידבר עמים תחתינו".

ומוטה הוא מלשון מקל ותוקף שהוא כמו האות ו', שהוא המשכת הכח מלמעלה למטה, וכח זה בא מראשי המטות דרגת חכמה]

נדר – נ' דר

ג. ענין זה בא בהמשך למה שכתבנו בסיום הקודם על הלכות שבועות, שהיא ההלכה הראשונה בספר "הפלאה"; שבהפלאה"; מלבד הפירוש הפשוט שהוא מלשון פרישות והפרשה, גם מפרשים (באבן עזרא ובחסידות) מלשון פלא כמו שאומר ה"אבן עזרא" בפרשת נשא על הנזירות עה"פ⁸: "איש כי יפליא לנדור נדר נזיר לה' וגו'", שעשיית הנדר והנזירות היא דבר פלא "כי רוב העולם הולכים אחר תאוותם", ואם פורש מן התאוות הוא דבר פלא, שזהו הביאור של האבן עזרא ע"פ פשוטו של מקרא. וע"פ חסידות מבאר הצ"צ בכמה מקומות באור התורה⁹, שממשיך מדרגת "פלא" היינו דרגא שלמעלה מהטבע וכחות נפשו שיהי' לו כח

לעשות הנדר והשבועה ולקיימן בכל מצב, שזהו גם מה שאומרים חז"ל ומובא בתחילת התניא "משביעין אותי" גם מלשון שובע שמשביעין אותו בכוחות שלמעלה מהשכל והחכמה בשבע כוחות נפשו "משביעין" – גם מלשון 7.

וממשיך באור התורה שזהו משמעות אותיות המילה נדר – נ' דר. היינו שדרגת הנ' שלמעלה מהטבע והעולם והספירות (7*7=49, והנ' למעלה מזה), דרגת הנ' היא דירה שלו. שזוהי דרגת פלא שלמעלה מהחכמה.

וזהו הקשר כנ"ל בסיום הקודם לפרשת פינחס, שבה התחילו את ספר הפלאה ולמדו את הלכות שבועות ובשבת פ' פינחס, התחילו את הלי נדרים. כי לפינחס נעשו הרבה פלאות וכמו שאומרת הגמ'¹⁰: "הוראה פינחס בחלום פלא נעשה לו, כי הנהגתו וקנאותו היו באופן של פלא!

התרת נדרים – אתהפכא חשוכא לנהורא

ד. וזהו כותב הצ"צ באוה"ת¹¹ בתחילת פרשה זו: "זה הדבר אשר ציוה ה'", שהכח לזה בא מדבורו של משה שנותן כח שהאדם יוכל לאסור דברים כקרבן ע"י דיבורו. וע"י דיבור החכם שמקבל הכח מדיבורו של משה, כשדיבורו זך וטהור בלי דיבורים אסורים, נותן כח להתיר הנדר לבטל הדיבור שאסר על עצמו והכח לזה בא ממשה שנתנבא בלשון "זה" – גילוי מיוחד, משא"כ שאר הנביאים אומרים חז"ל שנתנבאו ב"כה אמר ה'", לעומת "זה" – גילוי גבוה במיוחד.

ו"זה" – גימטריא י"ב, שהיא מדרגת י"ב גבולי אלכסון, וקשור עם י"ב ראשי החדשים וי"ב השבטים וראשי המטות [והצ"צ מקשר זאת עם מ"ש בסיום הפרק של אד"ש מה"מ דשנה זו, ק"י: "מנחל בדרך ישתה על כן ירים ראש"]

שממש הכח לעשות הנדר והשבועה ולאסור על עצמו כקרבן הדברים שנדר עליהם ולקיים בפועל הנדר.

וכן הכח לבטל ולהתיר הנדרים והשבועות בא מדרגא גבוהה מראשי המטות כי עשיית הנדר וקיומו הוא ענין ה"אתכפיא", וביטול הנדר והתרתו הוא ענין ה"אתהפכא" דרגא גבוהה של "אתהפכא חשוכא לנהורא" – הכח לא רק לדחות את הגשמיות והתאוות, בגלל הפחד מהיצר והתאוות, אלא גם לברר את הגשמיות ולהשתמש בו כולו "לשם שמים", ו"בכל דרכיך דעהו", שזוהי העלאת הגשמיות לרוחניות ולאוקות. והכח ע"ז מקבלים מהחכם ומ"ראשי המטות" שמקבלים ממשה רבינו.

הפיכת הנדר – הפיכת בין המיצרים לשמחה

ה. ומסביר אד"ש בשיחות¹² שזהו הטעם שקוראים פרשת מטות – פרשת הנדרים תמיד כל שנה בג' השבועות ד"בין המצרים"; שהטעם לעשיית הנדר כנ"ל הוא מסיבות הגלות והחורבן, בגלל החשש מהתאוות והיצר הרע לכן דוחה את הרע בבחי' אתכפיא ואוסר זאת על עצמו. וכן בלימוד שיעורי הרמב"ם בשנה זו לומדים את הלי נדרים בימי בין המיצרים.

⁶ הלי ו'.

⁷ תהילים מז, ד.

⁸ נשא ו, ב.

⁹ אוה"ת ויצא ע' 1704-6.

¹⁰ ברכות נו, ב.

¹¹ אוה"ת פ' מטות ע' אירפא.

¹² ספה"ש תשמ"ח ש"פ מטות מסעי.

סיום הלכות נזירות והתחלת הלכות ערכין וחרמין

בשבת קודש פרשת מטות כ"א תמוז

הי' תהי' שנת אל-על – שנת ביאת ה'משיח (בגימטריא)

נזירות – נדרי איסר

א. כפי שנכתב בסיום הקודם, שהמקור של פרשת ודיני נדרים הוא מפרשת מטות, הוא הענין גם ב"נזירות", כמו שאומר הרמב"ם מיד בתחילת ההלכה הראשונה¹⁵: ש"הנזירות היא נדר מכלל נדרי איסר, שנאמר¹⁶: "כי ידור נדר נזיר וגו'" והרי על שבועות ונדרי איסר מדובר מיד בתחילת פרשתנו פרשת הנדרים "איש כי ידור נדר לה", או השבע שבועה לאיסור על נפשו וגו'". ואח"כ בהלכה ב' אומר הרמב"ם בקשר לנזיר: "עבר וגילח או נטמא או אכל מגפן היין – ה"ז לוקה שתיים, אחת משום 'לא יחל דברו', שכולל כל הנדרים, 'והרי מילים אלו הם המשך הפסוק מפרשתינו המובא בהלכה הקודמת, הלי נדרים ברמב"ם.

נזר – נ' זר

ב. וכמו שכתבנו לעיל בסיום הקודם, ענין הנדר הוא חלק מספר הפלאה שנקי' ע"ש "איש כי יפליא לנדור נדר", ואחד הפירושים וע"פ חסידות שבא מדרגת פלא, ואומר הצ"צ באוה"ת¹⁷ שמרומז במלה נדר מלשון נ' זר; שדרגת הנ' (שערי בינה), היא דירה שלו, שזוהי דרגת הפלא שלמעלה מהעולם והחכמה והכח לזה מקבלים מ"ראשי המטות" שמקבלים ממשה רבינו.

עד"ז אולי אפשר לומר גם המשמעות של המילה "נזיר" ונזר; כמו בהפלאה וב"יפליא" יש שני פירושים, כנ"ל מלשון הפרשה ומלשון פלא, כמו"כ גם בנזיר יש שני פירושים אלו; נזירות – מלשון פרישות שפורש עצמו מן היין ומן הטומאה, וכן נזירות מלשון נזר וכתר, כמש"נ בפרשת הנזיר¹⁸: "כי נזר אלוקיו עליו" (ולכן אסור להטמא למת). ועפ"ז אפשר לומר גם בנזר שמשמעותו; נ' זר; שדרגת הנ' שלמעלה מהעולם והספירות, דרגת פנימיות הכתר (עתיק), היא הזר והכתר שלו.

בין המצרים - לצהר

ג. וכמו שבנזר יש שני פירושים מלשון פרישה ומלשון כתר, כך את ימי בין המצרים הופכים מן המיצר אל המרחב, שהצרה עצמה תיהפך לצהר "ויהפכו ימים אלה לששון ולשמחה ולמועדים טובים, והאמת והשלום אהבו", מי"ד ממ"ש נאו!

¹⁴ "תקות חוט השני" – הלכות נזירות

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. נזירות – נדרי איסר – שלומדים מפרשת מטות.
- ב. נזר לשון פרישה, ולשון - כתר, נ' – זר.
- ג. בין המצרים – יהפך לצהר.

* * *

"נטורי קרתא"

בקשר למ"ש בפרשת מטות (לב,ו): "האחיכם יבואו למלחמה ואתם תשבו פה" כדאי לספר; בהתוועדות חג הגאולה י"ב-י"ג תמוז ה'תשכ"ז [זה היה

וכן ענין התרת הנדרים מורה על הפיכת הגלות לגאולה "יהפכו ימים אלה לששון ולשמחה ולמועדים טובים", שימי ג' שבועות אלו עצמם, נהפכים לשמחה, כי הרי זוהי מטרת הגלות והחורבן שתבוא הגאולה ובנין בית המקדש. וענין זה מרומז גם בזה שבפרשת פינחס שתמיד קוראים בג' השבועות או בשבת הסמוכה להם ומברכת אותם, כתובה פרשת המועדות, ויש 21 ימי מועדים במשך השנה (כולל ר"ח כפי אופני המנין) כנגד 21 ימים של ג' השבועות.

והיינו שאותם ימי האבלות עצמם יהפכו לשמחה ולימים טובים, כי זוהי מטרת האבלות, ולכן בפנימיות הם כבר כעת ימי שמחה בהעלם, וצריכים לגלות את ה"טוב" שבהם – י"ז (בתמוז) – גימטריא טו"ב, ולהוציא הטוב מההעלם והכח אל הפועל.

ועד"ז הם גם השלבים של הנדרים והשבועות; שבתחילה דוחה האדם ואוסר על עצמו התאוות, ואח"כ בכח התורה והחכם, יש לו הכח להפוך את הנדר, כמו שאומר הרמב"ם "להנחם" על זה ואז נעקר הנדר מתחילתו, ויש ליהודי כח לברר הדברים הגשמיים ולהעלותם לה', שזהו ע"ד הנאמר¹³: "ויהפוך ה' אלוקידך לך את הקללה לברכה", שהקללה עצמה נהפכת לברכה וכאן הדברים שאסר ע"ע נהפכים למועילים בעבודת ה' וכמו שימי הצומות והאבלות נהפכים לשמחה,

וזו הסיבה, אומר הצ"צ, שאומרים כל נדרי ביוהכ"פ – הפיכת הקללה לברכה שזהו בא ממקור ודרגא גבוהה ביותר, ומדרגת פלא שלמעלה מן החכמה.

הפיכת הצרה ל"צוהר"

ו. כמו ב"הפלאה" ו"יפליא" שני פירושים; מלשון פרישה והפרשה, ומלשון פלא, כנ"ל, כך גם בנזר – ב' משמעויות; מלשון הדרה ופרישה ומלשון נ' זר – דרגת הנ' – היא דירה. וכן בבין המצרים ב' פירושים; מלשון מיצר, והצרה נהפכת לצוהר. כתורת הבעש"ט עה"פ: "עת צרה היא ליעקב וממנה יושע (שאותיות) צרה – עצמה, נהפכת לרצה הוי', ואז הצרה עצמה נהפכת לצהר, וליהודים היתה אורה ושמחה, כן תהיה לנו! בהתגלות וקבלת פני מלך המשיח מי"ד ממ"ש נאו!

"תקות חוט השני" – הלי נדרים¹⁴

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. תחילת פרשת מטות – פרשת נדרים.
- ב. הכח לעשיית נדרים, קיומם והתרתם – מראשי המטות.
- ג. נזר – נ' זר.
- ד. התרת נדרים – אתהפכא חשוכא לנהורא.
- ה. הפיכת ימי בין המצרים – לשמחה וימים טובים.
- ה. הפלאה – פרישה ופלא. נזר – הדרה ופרישה ונ' זר.
- ו. בין המצרים – נהפך לצהר ואורה.

* * *

¹³ תצא כגו.

¹⁴ יהושע ב, חג. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבלי" (שבו הורידה רחב את המרגלים של יהושע, ועל ידו משפחתה תלו את תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

¹⁵ הלי נזירות א.ה.

¹⁶ נשא ו.ב.

¹⁷ אוה"ת ויצא ע' 6-1704.

¹⁸ נשא ו.ז.

כחודש אחר "מלחמת ששת הימים", ואז כל הציבור עם ישראל היו בהתעוררות לה' מגודל וריבוי הניסים, שתוך כמה ימים קבלנו את כל הארץ, והיתה התעוררות גדולה ליהדות, ובפרט למבצע תפילין אבל "זה לעומת זה", היו כאלו (בפרט מחוגי המפד"ל), שפרסמו ובאו בטענות למה בחורי הישיבות לא הולכים לצבא? וכדאי לצטט את דברי כ"ק אד"ש מה"מ בהתוועדות זו:

בפתיחה למדרש איכה רבה מסופר, ששני אמוראים באו לעיר מסויימת ובקשו שיראו להם מי הם פה ה"נטורי קרתא" (-שומרי העיר) של עיר זו, והביאו להם את שומרי החומות, החיילים והלגיון המסתובבים בחומות ושומרים העיר.

וכשהם באו, אמרו האמוראים: "אלה הם ה"נטורי קרתא" אלה הם "חרובי קרתא"! (-הם מחריבי העיר!) עד שהביאו להם את מלמדי התינוקות של בית רבן, ואז היו מרוצים ואמרו: "אלה הם באמת ה"נטורי קרתא"!"

ושאל כ"ק אד"ש איך מבינים מדרש זה, מילא שהנטורי קרתא האמיתיים הם מלמדי התורה לתינוקות ומרביצי תורה, זה מובן, אבל איך אפשר לקרוא לשומרים בגשמיות על העיר, "חרובי קרתא"!!

וע"כ ענה כ"ק הרבי:

אם הגישה וההשקפה היא שהחיילים והשומרים הם ה"נטורי קרתא", גישה זו וע"כ הם מחריבים את העיר; צריכים לדעת שהשמירה האמיתית של העיר היא ע"י לימוד והרבצת התורה, אלא ש"אין סומכין על הנס", וצריכים גם השמירה הפיזית בגשמיות, אבל נאמר בתהילים "אם ה' לא ישמור עיר שוא שקד שומר", כדי שהשומר יצליח צריך הסייעתא דשמיא, וזה ע"י לימוד התורה והרבצתה, שזהו עיקר בשמירה.

אבל אם חושבים שהחיילים והשומרים הם השמירה העיקרית אז הם מחריבי העיר.

ולכן הצהיר אד"ש בהתוועדות:

מי שהוא בן ישיבה ומפסיק לימודיו כי רוצה לעזור לצבא ולבטחון עם ישראל וארץ ישראל, שידע שהוא לא רק לא מועיל ולא עוזר לצבא, אלא הוא מזיק את הצבא! (כנ"ל לשומרי העיר הם מחריבי קרתא!).

וכדאי לציין, שאין הכוונה למי שעוזב את הישיבה בגלל שמתרשל ולא לומד [אז אולי מחוייב ללכת לצבא ע"ד הנאמר בפרשתנו בקשר למלחמת ארץ ישראל "האחיכם יבואו למלחמה, ואתם תשבו פה], המדובר כאן למי שלומד תורה ולא מתרשל, שאז ע"פ התורה הוא פטור מהצבא כנאמר "אני חומה" וחז"ל אומרים "זו תורה!"

ואדרבה, בלומד תורה, ומפסיק לימודיו והולך לצבא הוא המזיק המחבל וימחריב הצבא.

וכמוכן ופשוט, שכאן מדובר שמי שלא לומד תורה שצריך ללכת לצבא, אם שומרים את הצבא באופן כמש"נ (תצא כג, טו) "והיה מחניך קדוש!" - באופן של צניעות, שדווקא כך הצבא ממלא תפקידו ויכול בעזרת ה' לשמור, ורק אז מותר להיות שם ואחרת יתכן שיהי' בזה גדר "יהרג ואל יעבור!"

וכך נאמר בפרשה זו (תצא כג, י-טו): "כי תצא מחנה על אויביך, ונשמרת מכל דבר רע; כי הוי' אלוקיך מתהלך בקרב מחנך, להצילך ולתת אויביך לפניך, והיה מחניך קדוש, ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריך", היל"ת.

י"ט תמוז

ביום ב' י"ט תמוז ה'תשכ"ח, כשלמדתי כאן ב"קבוצה" מארה"ק, ה"קבוצה" אז למדו ב-770, ביציע ב"עזרת נסים" בחלק הראשון הצמוד ל"גן עדן התחתון" בשעה 12⁵⁵

בצהריים, שמענו מלמטה מהביהמ"ד "טומעל" (רעש והמולה) והודיעו שהרבי הודיע פתאום שעוד 5 דקות הוא יוצא להתוועדות בזאל הגדול.

היתה הרגשה של "פתאום יבוא האדון וגו'" - של הנה אנו זוכים לראות במימוש קבלת פני משיח צדקנו!

[וא' הלקחים שהסקנו שצריך תמיד להיות ב-770 מוכנים ודרוכים להתגלות וקבלת פני משיח, כי מי שלא הי' במקום צעק מים מים!]

ואכן אחרי 5 דקות הרבי הגיע להתוועדות. ובכניסתו כשצעד לכיוון הבימה הבחין למטה בשולחן הראשון, שנפלו שם ספרים ו"שמות" על הרצפה מתחת לספסל והשולחן (כשהתכוננו ורצו להתוועדות מרוב המולה נפלו הספרים על הרצפה ואף אחד לא הבחין בזה).

הרבי לא אמר ולא סימנ שום דבר, רק חזר כמה פסיעות והזיז את הספסל, ונעמד בין הספסל לשולחן (הי' מקום רק לאיש א') והתכופף כמה פעמים להרים את כל הספרים וה"שמות", ואח"כ חזר ל"שביל", לכיוון הבמה וכסאו בהתוועדות.

הרבי הסביר שיום זה, י"ט תמוז הוא היום השביעי והסיום מ"שבעת ימי המשתה" שחגגו את ה"בר מצוה" של הרבי הקודם. (וכמ"ש בזוהר שרשב"י חגג את הבר מצוה של בנו ר' אלעזר כמו שמחת תורה) והמיוחד בשנה זו, שהיא 75 שנה מה"בר מצוה" (שהיתה ב"ב תמוז תרנ"ג). והיות שבי"ז בתמוז לא חגגו ביום הצום, לכן סיימו את 7 ימי המשתה ב"י"ט תמוז.

הרבי דיבר עניינים עמוקים בקבלה וחסידות, המבארים את ענין השבעים וחמש.

י"ט תמוז הוא גם יום הברית של כ"ק הרבי הקודם. אד"ש אמר שההתוועדות היא גם לכבוד השליח ממניסוטה הרה"ת משה שיחי פעלער, שויתר על השתתפותו בהתוועדות אד"ש מה"מ ב"ב תמוז, ונסע לפעולה והתוועדות ב"מחנה" במקום אחר, ובגלל המסירות שלו עשה הרבי עוד התוועדות מיוחדת. ואחרי ההתוועדות שנמשכה כשעה וחצי קיבל הרבי ל"יחידות" את הרב פעלער, ועוד 2 שלוחים שנוסעים מעבר לים; הרה"ת יצחק ע"ה גראנער מאוסטרליה, ויבדלחט"א הרה"ת גרשון מענדל שיחי גרליק.

בסוף, ההתוועדות דיום הש"ק שלפנ"ז, שהי' י"ז תמוז, נתן כ"ק אד"ש מה"מ את קצרת המזונות שהיו לפניו (שכרגיל הקהל היו "חוטפין" ממש בסיום ההתוועדות כשקם אד"ש ממקומו) והפעם נתן ל"מסדרים" לשמור, ולפני התוועדות זו ב"י"ט תמוז הורה לשים קערה עם מזונות אלה לפניו.

ובתחילת ההתוועדות, לקח כרגיל כמה חתיכות ושם במפית לפניו, ואח"כ נתן הקערה עם המזונות להרה"ת יוסף הלוי שיחי וויינבערג לחלק לקהל, ואחרי שגמר לחלק התחיל אד"ש את השיחה.

לזכות

ידידנו נעים הליכות ורב פעלים להפצת היהדות המעיינות וענייני משיח וגאולה

ר' אברהם בן ציון שיחי אלברכט

מזל טוב! ליום הולדתו כ"ג תמוז

למלאות לו 60 שנה לשנת הצלחה ובשורות טובות! ולאריכות ימים ושנים טובות.

"ימים על ימי (ימ"י - גימטריא - 60) מלך תוסיף, שנותיו

כמו דור ודור" (תהילים סא, ז)

ולזכות זוגתו מרת יהודית אהובה חנה שתחי'

יה"ר שתהי' להם הצלחה מרובה בכל ענייניהם בגשמיות וברוחניות, ויזכו לשפע נחת מכל יוצאי חלציהם מתוך

בריאות אושר שמחה והרחבה תמיד כל הימים, ויזכו לקבלת פני משיח צדקנו מ"ד ממ"ש נאו!

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!